

jako zaměstnavatel placení několika drahotných přídaveků, tedy ze státní pokladny. Mylným jest proto názor dovolatelky, že za platnosti § 6 (4) zákona čis. 394/1922 nemohly u žalobkyně vedle sebe obstáti drahotní přídavek, placený státem z právního důvodu jejího zaměstnání v tabákové továrně, v podniku státním, a drahotní přídavek nestátní proti žalované obci z právního důvodu vdovství po zaměstnanci obecním, neboť předpisu tohoto nemůže žalovaná obec užíti pro sebe v širším rozsahu, než jak byl zákonem stanoven a shora vymezen, ana přijala předpisy tohoto zákona i pro své zaměstnance. Teprve v zákoně ze dne 22. prosince 1924, čis. 286 sb. z. a n. byla v § 17 nově řešena otázka hromadění požitků na podkladu značně širším, než byl předpis § 6 (4) zákona čis. 394 z roku 1922 sb. z. a n. a bylo stanoveno v odstavci (2) § 17 zákona čis. 286/1924, že při souběhu nároku na státní odpočivné nebo zaopatřovací požitky — k nimž podle § 5 zákona ze dne 22. prosince 1924, čis. 287 sb. z. a n. patří i drahotní přídavky — s nárokem na nestátní veřejný odpočivný nebo zaopatřovací požitek, snižuje se toliko výplata státního odpočivného nebo zaopatřovacího požitku. Tento předpis zákona jest tudíž i pro žalovanou obec závazným a nemůže se jeho účinnosti vymknouti tvrzením, že jí přísluší stejné právo k jejím zřízencům jako státu v poměru k jeho zaměstnancům, an zákon čis. 286/1924 tuto otázku upravil i pro obce zvláštním předpisem, jemuž se žalovaná podrobiti musí, třebas předpis tento byl pro ni nepříznivým. Dovolání mylně doličuje, že prý tu nelze činiti rozdíl mezi posuzováním zaměstnance státního a obecního, když zákon je ve skutečnosti při hromadění drahotných přídaveků od sebe rozlišuje. U žalobkyně jde — jak již vzpomenu — o hromadění dvou zaopatřovacích požitků, z nichž jeden, drahotní přídavek, má od státního podniku, jako bývalá dělnice v tabákové továrně (§ 20 (2) písm. c) a § 22 (1) zákona čis. 286/24) a druhý zaopatřovací požitek (drahotní přídavek a přídavek na děti) požaduje od žalované městské obce jako vdova po městském strážníku (§ 17 (2) čis. 2 a 3 cit. zák.), jehož výše byla v přípise městské účtárny v Jihlavě ze dne 14. listopadu 1927 vypočtena úhrnem na 19.509 Kč a jest nesporná. Žalovaná obec nebyla však vůbec oprávněna o své újmě řešiti otázku, zda a který drahotní přídavek žalobkyni náleží a zastaviti jí výplatu takového požitku podle § 17 zákona čis. 286/1924, poněvadž podle doslovu § 29 tohoto zákona šlo tu o hromadění zaopatřovacích požitků státních a nestátních (§ 20 (1) a (2) a § 22 zákona) a v takovém případě bylo opatření podle § 17 zákona a násl. vyhrazeno státní správě (nikoli samosprávné korporaci), i když šlo o osoby, jsoucí též v požitkovém poměru k veřejnoprávním korporacím vyjmenovaným v § 28 zákona.

Čís. 8766.

Pojišťovací smlouva.

Stanovily-li pojišťovací podmínky, že právní následky prodlení v placení premie jest posuzovati podle §§ 28 a 29 poj. zák. a první premie

nebyla ve lhůtě zažalována, nastal tím sám od sebe zánik pojišťovacího poměru. Lhostejno, že pojišťovna nezažalovala splatnou premii proto, že ji chtěla započísti na některou pohledávku pojistníkovu, navázavši s ním v tom směru jednání.

(Rozh. ze dne 7. března 1929, Rv II 464/28.)

Žalující pojišťovna domáhala se na žalovaném kromě jiného též zaplacení premie z police čis. 600.111. Žalovaný namítl, že žalobkyně tuto premii včas nezažalovala. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby. Důvody: Co se týče námitky žalovaného, že premie 2490 Kč nebyla včas zažalována, poukazuje se na dopisy žalovaného ze dne 24. června 1927 a 16. července 1927, podle nichž výslovně trval na pojistné smlouvě z police čis. 600.111 (Chomageversicherung) a žádal, by pojišťovací premie, kterou jest povinen platiti, byla súčtována sumou, která přijde žalovanému podle jeho súčtování k dobru při propočítání náhrady škody. Ježto však žalující strana opravu havarovaného auta sama zaplatila, následkem čehož nevznikl pro žalovaného dobropis, neztratila žalobkyně nárok na premii, která nemůže býti zaplacená dobropisem, nýbrž hotově, na základě smlouvy o placení, uzavřené mimo smlouvu pojišťovací. Odvolací soud žalobu zamítl. Důvody: Odvolacím soudem byl proveden důkaz pojistkou čis. 600.111 o podmínkách smlouvy, které se týká zažalovaná premie 2490 Kč. Tímto důkazem je zjištěno, že jde o premii vůbec první, že tato premie měla býti placena celoročně vždy 10. února a že článek 12. pojišťovacích podmínek, smlouvě připojených a v kontextu smlouvy (pojistiky) citovaných, má v odstavci 3. ustanovení, že právní následky prodlení řídí se podle § 28, 29 zákona o pojišťovacích smlouvách. Odvolací soud má odvolání za důvodné. Žalovaná strana namítala, odvolávajíc se nesprávně na čl. 7 smlouvy místo správně na čl. 12 podmínek, že premie 2490 Kč nebyla včas zažalována a žalovaná strana musela míti za to, že smlouva jest zrušena. Nebylo by závady, kdyby šlo o premii další, nikoliv o první, neboť následkem § 29 pojišť. zákona, jehož po zákonu (nařízení čis. 652/1919 sb. z. a n.) dosud neplatící obsah strany ujednaly smluvně ve čl. 12 podmínek, nastává jen tehdy, miní-li pojistitel z prodlení pojistníkova odvoditi důsledky zrušením smlouvy a dá-li proto pojistníkovi do datečnou lhůtu s poučením. Jinak má se však při prodlení s placením první premie. Tu § 28 pojišť. zákona stanoví v odstavci třetím, že, neuplatní-li pojistitel nárok na premii do tří měsíců po splatnosti u soudu, má se za to, že smlouva byla zrušena. Premie, o kterou tu jde, byla splatnou 10. února 1927, zažalována byla teprve 28. září 1927 i nastala tedy platnost zmíněné domněnky. Bylo by na žalující straně, by dokázala, že se strany po splatnosti premie dohodly na něčem jiném. Žalující strana ovšem poukazuje k tomu, že žalovaná dopisy ze dne 24. června a 16. července 1927 svůj závazek uznala, že tedy promlčení bylo přerušeno. Ale nehledíc k tomu, že přerušení promlčení musí nastati, než ještě projde promlčecí lhůta, kdežto tvrzené uznání stalo se později než za tři

měsíce po dospělosti premie, tedy už po uplynutí tak zvané promlčecí lhůty, sluší podotknouti, že tu vůbec nejde o lhůtu promlčecí, nýbrž o lhůtu zákonem stanovenou, jejímž uplynutím nastává právní domněnka zrušení smlouvy, o lhůtu propadnou. V této lhůtě nárok na premii nebyl soudně uplatněn. I prvá stolice spatřuje v dopisech ze dne 24. června a 16. července 1927 uznání závazku stranou žalovanou; činí tak výkladem těchto listin, tedy právním posouzením věci, odvolací soud toto právní posouzení věci nesdílí. V dopisu ze dne 24. června 1927 žalovaná strana, učinivši — v rozporu s vyúčtováním pojišťovnou jí dodaném — vyúčtování sobě příznivé, píše na konci, by 1104 Kč, které si žalovaná strana vypočetla jako svou konečnou pohledávku, pojišťovna buď jí zaslala nebo »súčtovala se splatnými premiemi«. Jaké premie to jsou, o tom se nezmiňuje, že žaloby pak jest patrné, že tu bylo více pojišťovacích smluv, i není zřejmo, že byla tím míněna i premie z pojistky čís. 600.111; tento dopis sám o sobě neobsahuje nepochybného uznání sporné premie. Pojistka čís. 600.111 jest, byť i toto slovo tam nepřicházelo, tak zv. pojištěním »Chomage« (pojištěním proti škodám ze zastavení provozu), v dopisu ze dne 16. července 1927, ve kterém žalovaná strana odpírá souhlas s vyúčtováním, jak je provedla pojišťovna, a provádí své vlastní odchylné vyúčtování, píše žalovaná strana, že dluží pojišťovně za »Chomageversicherung« a účtuje to jako dluh pojišťovně, číslo pojistky neuvádí. Tu bylo by sice lze mít za to, že výrazem »Chomageversicherung« byla míněna pojistka čís. 600.111, že tedy žalovaná strana po obdržení dopisu pojišťovny ze dne 4. července 1927, ve kterém jest upomínána o zaplacení premie za »Chomageversicherung«, uznala další trvání právního poměru, onou smlouvou založeného, že tedy zaniklý už (podle § 28) právní poměr zase obživl. Ale dopis ze dne 16. července 1927 mluví o 1.124 Kč 30 h jako o dlužném pojistném a týž peníz uvádí i dopis pojišťovny ze dne 4. července 1927, ve kterém jako den splatnosti jest uveden 7. duben 1927. Zbytkem premie to býti nemůže, vždyť je zažalována celá premie 2.490 Kč, podle žaloby i podle pojistky byla premie splatnou 10. února 1927 v celoroční výši 2490 Kč; tyto rozpory činí pochybným, zda jde ve skutečnosti o premii z pojistky čís. 600.111, při nejmenším však nelze říci, že tu bylo, jak je žádoucí, zřejmé a nepochybné uznání závazku právě žalobou uplatňovaného a že tedy domněnka § 28 zákona o pojišť. smlouvách pozbyla podkladu, či stala se bezúčinnou.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Částka 2.490 Kč, o niž jde, jest první premií z pojistky čís. 600.111 proti zastavení provozu následkem požáru, a jest nesporno, že podle článku 12 čís. 3 všeobecných pojišťovacích podmínek určují se právní následky prodlení v placení premie podle § 28 a 29 zákona o poj. sml. a že řečená premie nebyla do tří měsíců od dne dospělosti soudně zažalována. Tím byla pojišťovací smlouva zrušena a pojišťovna nezabránila zrušení

smlouvy tím, že dala snad jiným způsobem najevo, že nepomýšlí na rozvázání smlouvy, neboť nejde tu jen o právní domněnku, nýbrž o zánik pojišťovacího poměru, jenž nastane sám od sebe tím, že premie ve lhůtě podmínkami stanovené nebyla zažalována (sb. n. s. 8276). Na věci nic nemění okolnost, že žalobkyně premii nezažalovala snad proto, že ji chtěla započísti na některou pohledávku žalované firmy a že v této příčině pokoušela se jednati se žalovanou, což ovšem, jak patrně z dopisu ze dne 16. července 1927 a z další okolnosti, že byla zažalována celá částka, nevedlo k cíli. Nemůže proto žalobkyně žalovati z pojišťovací smlouvy, poněvadž tato zanikla odstupem. Ale odvolací soud právem neshledal žalobní nárok na zaplacení 2.490 Kč opodstatněným, ani pokud jej žalobkyně opírá o právní důvod uznání, to již proto, že se uznání, i kdyby se týkalo pojistky čís. 600.111 pokud se týče premie 2.490 Kč, stalo jen jednostranně, ano nebylo ani tvrzeno, že žalobkyní bylo přijato, a ano z toho, že se strany neshodly, jest spíše souditi na opak. Jednostranné uznání není samostatným důvodem zavazujícím a nezůstalo tudíž odvolací řízení kusým proto, že jím nebyly odstraněny pochybnosti, které odvolací soud v této příčině vyslovil po stránce skutkové.

Čís. 8767.

Zrušil-li rekursní soud usnesení prvního soudu, nevyhradiv pravomoc, načež první soud rozhodl podle právního názoru rekursního soudu a rekursní soud pak usnesení prvního soudu potvrdil, jest do usnesení rekursního soudu přípustným dovolací rekurs.

Živnostenské soudy.

Pro žalobu zaměstnance proti bývalému zaměstnavateli o náhradu škody, způsobené prý mu nesprávným potvrzením jeho někdejšího zaměstnavatele o způsobu ukončení pracovního poměru za účelem dosažení podpory v nezaměstnanosti, nejsou příslušné živnostenské soudy.

(Rozh. ze dne 8. března 1929, R I 78/99.)

Žalobce, bývalý zaměstnanec žalované firmy, domáhal se na ní náhrady škody tvrdě, že žalovaná na přihlášce k odborové organizaci zaměstnanců prý proti pravdě potvrdila, že byl žalobce propuštěn z práce pro odepření práce. Proti žalobě, zadané na okresním soudě, namítla žalovaná věcnou nepřislusnost, ježto prý jest příslušným živnostenský soud. Soud první stolice námitku věcné nepřislusnosti zamítl. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a vrátil věc prvnímu soudu, by ji znova rozhodl. Soud první stolice po té námitce vyhověl a žalobu odmítl. **Důvody:** Mezi stranami jest nesporným, že žalobce byl v námezdním poměru u strany žalované. Soud má za zjištěno, že v době podání žaloby na okresní soud pro věci obchodní i na okresní soud pro vnitřní Prahu, byla provozovna žalované strany v činnosti, a že tedy